

VÁROS, TELEN

*Fölülről látni ezt az udvart,
az apró, öt ház udvarát,
mindig fölülről és haránt,
mint egy képet, mely távlatába,
mint a multat, mely önmagába
bárhonnan nézed, visszaránt.*

*Az udvaron drót és talicska,
vasalatlan kerékcsemő,
A csúcsos háztetőkre ritkán,
reszelősen hínive a hó,
A tájék, hátrébb, elhaló.
Az örülteknek, rákosoknak
kórháza szögletes szügyét
feszítve mozdul, s visszatorpad,
az alkonyat odvába olvad,
az ég alján, odalehellve,
borzong egy jegenyefa lelke,
s a kémények az esti ködnek
felelve, lassan füstölögnek.*

*Az alkony kék pillanatát
átvágja most egy fény-nyaláb,
s a fellegek közt úgy dereng fel
a kék és rózsaszín november,
mint egy tavasz.*

*És estelig
az esztendő emlékezik.*

*

*Füst, füst. Nagy, ezüst potrohán
hordozván puffadt homlokot,
kristálycukrot és sávba oldott
pergamen-lámpával a boltot:
a kávé-gép zubog.*

*Zubog, remeg, s vígan sipolja
az induló mozdony jelét,
akárha a kinti sötét
suhogó, nagy terein át
vinné falatnyi vonatát,
és vele sértetlen, repülne
a fulladt, langyos-szagu fülke.*

*Ajtó csapódik szárnyasan,
S harangoz, szögnyelvű haranggal
egy Betlehem s két kamasz-angyal,
Tornacipós, kucsma-fejű
pásztor a pult előtt kiált,*

ott szolongatja Máriát,
a bundáról szerteszalad
a kávészagnak nekidőlvé
az a hőverte-puli-szag,
s a gép hasán feltündökölvé
villámló foltokban keringnek
a kabátra-vett férfüngék —
szusszan a kávé s „Szálljatok
le betlehemí angyalok”.

Mögöttük vékony, olvadó
fényszálban szítál be a hó.

*

A hó, a hó.

Az öt háznak térdéig ér.
Fekete a függőleges,
és minden vízszintes fehér.

Fehérrel megvasalt kerék
az udvaron, s egy ferde rönkő
hátrahökken, végigremegve,
hogy görcsös testén ott simul
a fehérség égbeli teste.

A kovácműhely felzihál,
Szikrát vet a piros lehellet,
hiába fojtja egyre lejjebb
az éj lágyszálu pelyhezése,
kicsap, kilángol megtetézve,
és fátylon át és éjen át
lüktet, parázsló szívverése —

de oldalt, hol a fény nem érte,
nézd, nézd, az egy-szál tujafát:
felszökkenő, roppant bozontja
a fél-éget magára vonta,
s most csupa örvény és taraj
dermedő hullámaival,
fehér habok tajtéka rajta,
s az éjszakát úgy úti által
a megfagyott szökőkutak
mozdulatlan extázisával.

Nemes Nagy Agnes